

Незначайни партнери

Сара Цио

За Брендон и Вивијана

Најдолгото патување
на коешто ќе појдеш
е 45 см од твојата
глава до срцето.

- Тич Нај Хан

ВОВЕД

Го слушам како 'рчи уште пред да ги отворам очите. Левата рака му е префрлена врз мене, му го чувствувам здивот врз кожата. Нов ден, нов тип. Додека сонцето изгрева, љубопитно и завидливо ги гледам сенките како танцуваат на сидот од спалната. Треперат безгрижно - слободни и лесни - и ме потсетуваат колку сè е хаотично.

Последниве неколку денови ми се како во магла и искрено, сè уште се обидувам да сфатам сè, но сепак не се мачам да се свртам и внимателно да го проучам овој. Висок ли е? Низок? Избувлив ли е? Има ли подникната брада што гребе? Можеби странски акцент? Може да го има кое било од тие, а можеби и сите. Може да е хуманитарец, измамник, неврохирург или женкар. Ама не ми е гајле. Само сакам да сфатам што се случува и да го сопрам.

„Добро утро, убавице“, прошепотува тој доближувајќи се. Ме бакнува на вратот, веднаш под левото уво и ме обвива јак мирис на колонска вода - прејак. Гласот ми звучи познато, иако во моментот не можам да се сетам чиј е, ниту пак каде сме се запознале.

Ги затворам очите и не мрдам, се преправам дека спијам и ми олеснува кога тој конечно се откажува, се прозева, а потоа се врти на другата страна. Кога повторно почнува да 'рчи, тоа ми е знак: време е да си одам - и тоа брзо.

За среќа, успевам да се извлечам без да го разбудам. Застанувам за момент да видам каде сум, разгледувајќи го пространиот стан на последниот кат од некоја висококатница во некојси град. Типов очигледно е богат. Огромна

уметничка слика, масло на платно, виси на сидот од другата страна. Личи на нешто што би го направило шестгодишно дете со бело платно и неколку канти боја, иако сигурно чини неколку стотици илјади. Секогаш чинат толку.

Одеднаш чувствувам студен воздух на голата кожа и се стресувам додека си го гледам изразот на лицето во големото огледало. Не сум сигурна чија идеја беше црвената долна облека од тантела, но сепак се згрчувам. *Облека. Ми ѝреба облека.* За среќа, забележувам гардеробер напред и тоа каков гардеробер.

Поделен на два дела, неговата облека на десната, нејзината на левата страна. Тој сигурно е некој шеф според костимите. Толку многу костими. Погледнувам кон другата страна, прашувајќи се за жената што живее таму - па добро, барем за нејзиниот живот. Знаам која е таа, се разбира, но не навистина - таа е само скица, обична чкртаница на бележник. Среќна ли е? Успешна? Здодевно ли ѝ е? Погледнувам назад кон ходникот што води кон спалната и се прашувам дали таа е заљубена во човекот што 'рчи замотан во скапи ленени чаршафи. Дали тој е нејзиното сонце, месечина и ѕвезди?

Воздивнувам, поминувајќи со раката по една полица со џемпери од кашмир, меки како памук, уредно наредени во совршени купови. Избирам еден црн, пред да го насочам вниманието кон нејзината импресивна колекција на чевли. Очигледно е дека има слабост за чевли Џими Чу - и за чанти Луј Витон. Посегнувам по една чанта - зошто да не - потоа наоѓам пар фармерки и рамни чевли. *Број 38 - одлично.*

Одам на прсти до дневната соба и застапувам покрај кујнскиот остров со мермерна површина, каде што празно шише вино и две чаши - едната со отпечаток од кармин на неа - стојат покрај паричник.

Погледнувам низ прозорецот и ги забележувам Спејс нидл и кулата Смит со нејзиниот покрив во форма на пирамида. *Сиеѝл!* Срцето ми заигрува додека ја вадам картичката Американ експрес, а потоа го земам и остатокот од готовината во паричникот: неколку банкноти од сто долари и неколку од дваесет - зошто да не.

„Лена?“ довикнува тој од спалната и пулсот ми се забрзува. Почнувам да трчам кон вратата, излегувам во ходникот, а потоа се залетувам накај лифтот. Малку ми е жал за овој, но немам време да се вратам и да објаснувам. Не. Мора да си заминам од тука - и тоа брзо.

Како и повеќето пред него, најверојатно нема повторно да го видам. Тој ќе остане само точка на радарот. Воздивнувам додека лифтот се спушта. Навистина го обожавам овој кашмирен џемпер.

Ладниот воздух ми ги пече образите додека се спуштам по ридот кон улицата „Пајк“, забрзувајќи го чекорот додека се протнувам низ толпа туристи близу пазарот. Треба да фатам траект и имам *еген куѝ* работи што треба да ги решам. Најважното: **ДА СМИСЛАМ КАКО ДА СИ ГО ВРАТАМ ЖИВОТОТ.**

ПРВ

ДЕЛ

ПРЕД ДВАНАЕСЕТ ДЕНА

1

„Ќе треба да отворите малку повеќе“, вели стоматологот додека ми ги струга забите со нешто што изгледа како минијатурна верзија на протетската рака на Капетанот Кука. Не можам да одлучам дали по природа е нервозна личност или пак тоа е одраз на мојата моментална лутина. Веројатно второто.

Зошто мојата дваесет и тригодишна асистентка, Саманта, ми закажала стоматолошки преглед *Џокму денес* не ми е јасно, ама еве ме, послушно ја отворам устата пошироко кога ќе ми кажат - додека го држам телефонот над главата за да ја прочитам новата низа пораки од работа. Платата е следната недела и сите се мачиме.

„Колку пати на ден користите конец за заби?“ прашува стоматологот со тон што звучи сомнително и обвинувачки.

„Двапати“, лажам.

„Мм“, вели таа недоверливо. „Па, вашите непца раскажуваат друга приказна“.

Ја игнорирам полицијата за непца. Мојата шефица, Кристина, свони и не можам да не се јавам.

„Дво?“ промрмувам. Раката на стоматологот сè уште ми е во устата.

„Лена?“

„На хабовекар сум“.

„Што мајка бараш на забележар - генес?“ Колку и да знае да биде напорна Кристина, искрено импресионирана сум. Таа зборува сѐмомајолошки јазик.

Треба да ѝ објаснам дека за ова е виновна мојата асистентка - онаа што повеќе време поминува на Тикток, отколку во менаџирање на мојот распоред - но не велам ништо. Освен тоа, од нејзиниот раздражен тон можам да заклучам дека нашата директорка е спремна за борба. „Да погодам, Фил се противи на темите за дискусија?“ прашувам во моментот кога устата ми е привремено слободна.

„Така некако, да речеме“, вели таа, пренагласено воздивнувајќи. „Но да, има прашања. Многу прашања. Кога ќе се вратиш во канцеларија?“

„За кратко“, велам погледнувајќи го часовникот, пред да ја одбијам флуоридната терапија. Стоматологот изгледа како да е сериозно повредена, но немам време да учествувам во играта на стоматолошки срам. Имам проблем што треба да го решам на работа, термин на фризер на којшто треба да стигнам и вечер имам резервирано вечера - многу важна.

ЕДЕН ЧАС ПОДОЦНА, ЈА НАОЃАМ САМАНТА ВО мојата канцеларија, свртена со грб, како стои над моето биро. Го држи врамениот портрет од мене и Кевин, селфи што го направивме минатата година додека пешачевме до водопадот Аламир, единствениот водопад на Западниот Брег кој се влева во Тихиот Океан. Убаво беше, да, ама пешачењето не ми е јака страна - далеку од тоа. Всушност, можам да направам огромен список на работи што попрво би ги правела, наместо да се влечам по калливи ридови, задишана - како на пример чистење на тоалетот. Но за Кевин, пешачам. Тој обожава да пешачи, и мора да признаам, нежниот момент што го споделивме тој ден на висорамнината со поглед кон морето, па, сето забревтано дишење вредеше за тоа. Тој ме фати за рака, ме погледна в очи и ми рече дека

мисли дека сме „создадени еден за друг“. Веќе бевме во врска една година и сè одеше според планот. Сè уште оди.

Го прочистувам грлото кога сфаќам дека Саманта не ме слушнала како влегувам.

„О“, вели таа, изненадено кревајќи го погледот. „Мислев дека си на... забелекар. Јас само... бришев прашина.“ Нервозно се насмевнува со краевите на устата, подигнати како на Чеширскиот мачор.

„Навистина имаш среќа, знаеш“, продолжува таа ласкаво - малку преласкаво. „Кевин е премија.“ Таа ја остава врамената фотографија назад на моето биро.

„Аха“, велам, враќајќи ја рамката на нејзиното место пред да седнам на столот и да ја отворам електронската пошта. „Така е.“ Не е никаква тајна дека на Саманта ѝ се допаѓа мојот дечко. Мислам, ја гледам како ѝ се озарува лицето кога тој ќе се јави или ќе намине во канцеларијата. Но, не се чувствувам загрошено. Саманта не е негов тип. Таа ги облекува нејзините три мачки во бебешка облека и ги нарекува свои „деца“.

„Забележав дека имаш резервација за вечера во календарот вечерва“, вели Саманта, сè уште стоејќи тука. „Ле Рев - луксузно местенце.“ Таа подзастанува, очите ѝ се ширум отворени. „Мислиш дека ќе... ти предложи брак?“

Мене ми горат образите. Што е проблемот со оваа генерација и немањето граници? Секако дека Кевин ќе ми предложи брак, но не мора тоа да го дискутирам со Саманта. Во врска сме веќе две години и ги исполниме сите критериуми. Тој ме однесе дома во Нешвил да ме запознае со неговото семејство минатиот Божиќ, а утре летаме за Сиетл да ја посетиме тетка ми Роза на Бејнбриџ Ајланд. Сме разговарале и за иднината - патувања, куќата што замисливме да ја имаме во Саусалито, со мала градина, на само неколку чекори од брегот. Но, прошетката во „Тифани“ пред неколку месеци беше клучниот момент. Јас онака лежерно посочив кон еден свршенички прстен што ми го привлече вниманието и тој се насмевна сфаќајќи, а потоа побара визит-карта од продавачката. Да, сè оди според планот. А вечер? Кулминацијата.

„Сигурна ли си?“ ме праша Френки, мојата најдобра пријателка, пред некоја вечер на Фејстајм. Таа имаше ставено маска од кал и лежеше на каучот во нејзиниот стан во Њујорк, додека на пет илјади километри раздалеченост си пиевме по една чаша вино. Не е дека таа не го сака Кевин. Го обожава, нормално. Сите го обожаваат - особено мојата асистентка. Таа вечер ѝ кимнав со главата на Френки како одговор, но избегнав контакт со очи отпивајќи голема голтка вино. „Еј“, продолжи таа. „Извини. Само сакам да се осигурам дека... си сигурна.“

Сигурна сум. Секако дека сум сигурна. Во бизнисот, моите инстинкти се изострени подобро од двојно-наострен јапонски нож. Можам да шармирам управни одбори на компании од Форчн 500¹ и вешто да пренесам извршни директори низ корпоративни мински полиња како Свирачот од Хамелин. Одлучна сум, фокусирана и тврд орев. А во љубовта? Во мојот љубовен живот ги применив истите техники: проценка на потенцијалите и стратешка анализа на недостатоците. Како најбезмилосниот судија на *Американски идол*, немам ни трошка грижа на совест да му дадам „Х“ на некого. Зошто да губам време со некој кој не е вистинскиот?

Но потоа се појави Кевин. Неговата „биографија?“ Беспрекорна. Покрај тоа, изгледа одлично во костим, знае како да смени гума и станот му е совршено чист. Го прифатив веднаш.

„Ќе ти кажам како јас знаев дека сум сигурна“, рече Френки, носталгично насмевнувајќи се додека ја раскажуваше вечерта кога го запозна нејзиниот сопруг, Кристијан. „Тој како да беше изгубениот дел од сложувалката што го барав цел живот.“ Таа замолкнува за момент и ме гледа преку екранот. „Сигурна ли си дека така се чувствувааш за Кевин?“

1 (заб. на прев.) – Годишна листа од 500 најголеми американски компании рангирани според вкупните приходи за соодветните фискални години. Листата е составена и објавена од списанието „Форчн“.

Френки зборуваше со таква сигурност, со такво знаење, што мора да признаам дека нејзините зборови ме погодија в срце: *Дали Кевин е мојот изгубен дел од сложувалката?* Но, потоа преовлада разумот. Тој е успешен, добар, неверојатно згоден. Нормално!

„Се разбира дека така се чувствувам за Кевин“, објаснувам, малку изнервирана. „А сега, ќе може ли да престанеш да ми создаваш нервоза и да почнеме да зборуваме за тоа што ќе носам во ‘Ле Рев’?“

Да, вечерва ќе биде почетокот на остатокот од нашиот живот - ако некако успеам да го преживеам остатокот од овој работен ден. Ги исправувам рамениците, па го отворам мејлот од Кристина за приговорите на нашиот извршен директор во врска со темите на дискусија што претходно ги подготвив. Го знам сценариото - бескрајно трчање во круг како хрчак на тркало, покажување авторитет, смирување, попуштање, повторување - и веќе го знам резултатот: Смени сè, па врати го назад. Јас го можам ова.

„Леле, за малку ќе заборавав“, вели Саманта, сè уште стоејќи на прагот. „Те бараа неколку луѓе додека те немаше: Џен од сметководство, Ник од БлекРок, а да, и...“

„Немам време“, ја прекинувам. Морам да се справам со драмата на Фил пред да одам на терминот.“

Саманта ме погледнува со тој напнат израз на лице-то што го прави кога ќе се расипе фотокопирот или кога од сметководство ќе ја замолат да го испрати извештајот за трошоците порано. „Мислиш на твојот ѝермин за коса, така?“

Ја игнорирам нијансата на осуда во нејзиниот глас. „Те молам, затвори ја вратата кога ќе излезеш, важи?“

ПРИСТИГНУВАМ ВО САЛОНОТ ЗАДИШАНА и ја поздравувам мојата долгогодишна стилистка, Кристен, прегрнувајќи ја. Таа прелистува низ телефонот, гордо покажувајќи ми ги најновите фотографии од нејзината осуммесечна ќерка со розова цветна лента што го краси нејзиниот скалп без коса.

„Леле колку е слатка“, извикувам, изразот на лицето ми е возбуден, но вештачки. *До мене ли е или сиѝе бебиња изгледаат исиѝо? Како вонземјани. Можеби мојот биолошки часовник едносиѝавно цркнал.*

Седнувам во столот на Кристен токму кога Френки повторно ми се јавува на Фејстајм. „Еј“, велам со воздишка.

„Што не е во ред?“ прашува таа подзамижувајќи со очите.

„На работа е хаос“, ѝ објаснувам. „Една итна ситуација по друга. Ти се колнам, еден ден оваа работа ќе ме умре.“

„Но не денес“, одговара Френки со охрабрувачка насмевка.

Се насмевнувам, среќна што не сум во канцеларија, но сепак во глава ги прелистувам денешните настани. „Да бидам искрена“, продолжувам, „навистина сум возбудена за промените што ги направив во забелешките за утрешниот повик на нашиот извршен директор. Мислам дека најдов похोलистички начин за дијагностицирање на проблемите со нашите акционери; знаеш, да ја зголемиме вредноста за да создадеме крајна оперативна ефикасност.“

Френки превртува со очите. „Еј, Лена, на англиски ако може?“

„Извини“, велам смеејќи се, свесна дека мојот корпоративен жаргон ја тера да се згрчи. Френки (Франческа) и јас се запознавме во прва година на факултет кога нè сме стија заедно во соба на универзитетот „Њујорк“. Доволно бевме слични за да се поврземе околу важните работи во животот и доволно различни за да се смееме една со друга, па се поврзавме преку илјада различни работи: и двете не ја сакавме храната во мензата и девојките на нашиот кат опседнати со момчиња, и двете сакавме новогодишни сијалички во различни бои наместо бели, исто како и мирисот на свежо наострени моливи, книгите на Ен Ламот, групата „Д Строукс“ и Зои Дешанел.

„Како и да е, јас сум на фризер“, продолжувам насмевнувајќи ѝ се на Кристен во огледалото. „Си реков да се средам целосно за вечер.“

„Само вети ми“, вели Френки, шегувајќи се, „никакви шишки.“

Си се смеам сама на себе, потсетувајќи се на онаа ноќ на факултет кога решивме да си ги скратиме шишките една на друга. Сè уште можам да ја замислам Френки целата испаничена, како плачеше додека стоеше пред огледалото во нашата мала бања, откако ѝ отсеков огромен прамен коса. „Мислам“, одговарам смеејќи се толку многу, што устата ме заболува, „бевме... слатки на некој начин.“

„Ти беше“, се шегува таа. „Јас личев на пудлица, Лена. Требаше да ми кажеш дека девојките со виткана коса не можат да изгледаат добро со шишки како на Зои!“

„Имав осумнаесет години“, одговарам сè уште смеејќи се. „Што знаев јас тогаш?“

Откако таа и јас поминавме неколку години како цимерки после факултетот во Бруклин, јас добив понуда за работа во Сан Франциско, а таа остана да го заврши последниот семестар на студиите за Магистер по бизнис администрација. И покрај тоа што беше на врвот од нејзината генерација на универзитетот „Њујорк“, таа ги одби профитабилните можности во Менхетен и наместо тоа, прифати позиција да води невладина организација во Гринпоинт што се грижи за деца од ранливи категории. Тоа ви е Френки.

Кога Кристен ме носи до мијалникот за да ми ја измие косата, брзо го завршуваме повикот, како што само најдобрите пријателки умеат.

„Што велиш да ти направиме нежни локни“, предложува Кристен откако темелно ми ја измива косата и ми става балсам. „Нешто женствено, романтично.“

„Локни?“ се двоумам. „Не знам. Зарем не мислиш дека тоа би било... премногу?“

Кристен одмавнува со главата. „Нема да те пуштам да излезеш од тука како Ширли Темпл - ветувам.“

Што им фали на локниџе? замислувам како би рекла Френки, додека со раката поминува низ нејзините темни

локни што отскокнуваат и кои совршено одговараат со нејзиниот енергичен карактер.

Ја погледнувам мојата слаба, права како праз, средно руса коса и се потсетувам на еден коментар на Кевин од пред неколку месеци, пред да одам на шишање. Мојата фризура, со сите прамени остро исечени на иста должина, отсекогаш била мој заштитен знак, но тој предложи да направам мала промена, можеби да изберам „помек стил“.

„Добро, ајде да пробаме со *лабави локни*“, велам конечно, стиснувајќи заби. „Но ништо претерано. Не мислам дека можам да го постигнам легендарниот изглед на Френки.“

Таа е легендарна во секоја смисла на зборот. Паметна, забавна, приземјена - убава, но не на наметлив начин. Мајка ѝ е наставничка во Монтесори градинка од Сицилија; татко ѝ, банкар од Охајо; но Френки е уникатно своја. Со маслинеста кожа, продорни очи со боја на лешник и тие локни... Таа е убава, но без никаков напор - тип на жена која нема поим дека луѓето ја набљудуваат од другата страна на собата.

Иако јас сигурно не сум легендарна, сепак сум витка; прочитайте ми се зеленкасти, како мов, и ми рекле дека тоа е реткост. Имам и одлични листови, па сакам да мислам дека тоа надополнува за недостатокот во делот со косата.

„Остави ме да ја направам мојата магија“, вели Кристен, маневрирајќи со фигурото за коса наваму-натаму - прскајќи, гмечејќи и разбушавувајќи ја мојата безживотна грива, сè додека не изгледа, па... прилично неверојатно.

„Ете така“, конечно вели таа и се повлекува чекор назад додека задоволно ми се насмевнува во огледалото. „Лена, изгледаш *љепкрасно*.“

Силно подголгнувам додека се гледам во огледалото. Иако отсекогаш сум била доста дисциплинирана во однос на мојот изглед - малку шминка, никогаш претерана, дневно трчање од пет километри за да ја одржувам мојата фигура од 57 килограми во форма, пристојна деловна облека - ова

е сосема нова, моја ѝонежна верзија. На Кевин ќе му се допадне, знам. Но, дали ми се допаѓа мене? Чувствувам како ми се формира грукта во грлото.

„Еј“, вели Кристен насетувајќи ја мојата nelaгодност. „Што значи тој израз на лицето?“

Ја гризам устата на крајот.

„Нормално е да си малку нервозна“, ме разубедува таа. „Јас ќе си излезев од кожа пред да се свршам.“ Таа замолкнува некое време. „Да не има нешто друго?“

„Добро сум“, вела м брзо исправувајќи ги рамената. „Како што рече, само нервоза е.“

СРЦЕТО СИЛНО МИ ЧУКА ВО ГРАДИТЕ ДОДЕКА излегувам од таксито и погледнувам во ресторанот пред мене. Со две Мишелин ѕвезди, „Ле Рев“ („Сон“ на француски) има листа на чекање од шест месеци, култ е меѓу љубителите на храна, и, според вообразениот израз на лицето на домаќинката, има непогрешлива атмосфера на претенциозност.

Погледнувам наоколу низ лобито барајќи го Кевин, но кога не го наоѓам, го проверувам телефонот и ја гледам неговата последна порака:

Извини, денов е лудница.

Доцнам.

Фати ја масата, а јас ќе бидам таму за 15-20 минути.

Си вела м себеси да не се нервирам. Кевин работи во комерцијални недвижности; неговата работа е исто толку хаотична колку и мојата, можеби дури и повеќе, а денес, во последен момент се согласи да оди и да ја надгледува екскурзијата на неговиот шестгодишен внук.